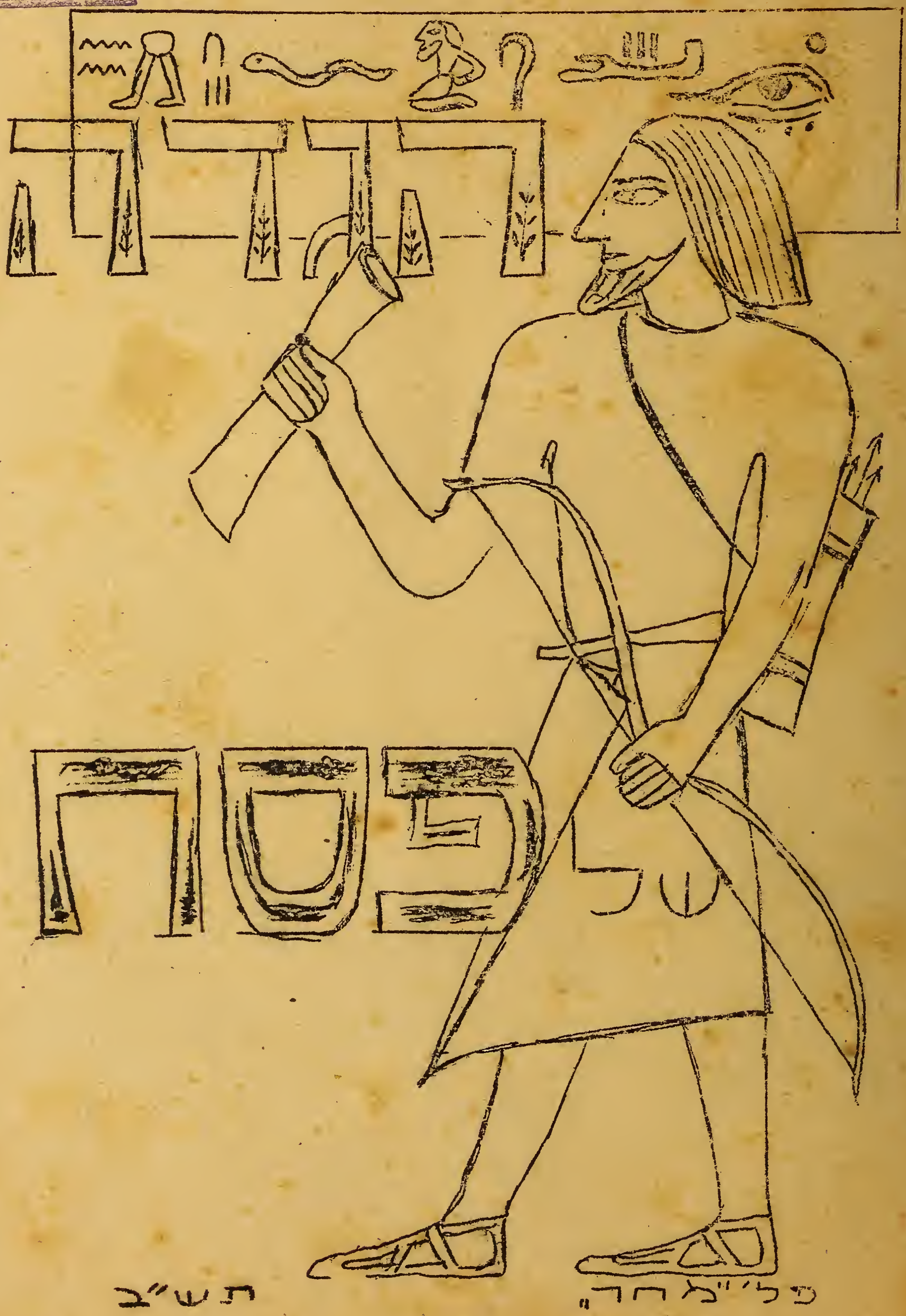

תשי"ב

פלי"ם חר"

הנני
מוכן ומזמן
לקים מצות
עשה שמור
את חג האביב
זכור את היום
אשר בו יצאתם

בשעה חמש וחצי

אחה"צ מתאספים ליד חדר
האכל ויוצאים לחלקת השדה
הסמוכה. בראש התהלוכה
צועדים הילדים.

הגשם חלף, הלך לו
ענבים התפזרו ואינם.
השדות מוריקים
ו פ ט ג ש ג י ם.   (שירה)

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו
אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את
קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם.

בשרון ובגליל שדות גנים פורחים

ישראל הנוטעים, ישראל הזורעים
נוטעים הם וזורעים הם,
ושיר על כל שפתים –
זו שירת חרשת לך,
ירושלים!
(שירה)

כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר, הַגֶּשֶׁם חָלַף הָלַךְ לוֹ.
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ, עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ,
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ.
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ.
לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה, נָלִינָה בַּכְּפָרִים.
נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים, נִרְאֶה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן,

פִּתַּח הַסְּמָדַר, הֵנֵצוּ הָרִמּוֹנִים.
(שיר השירים)

שמש במערב יורדת, שוקעת,
כסו השמים אדם תכליל.
סעירות יהודה נוהר העם
בקול מצהלות ובקול חליל.
תרועת גיל נשאה באויר,
קול ששון, קול רינה ושיר.

השדה בשבליו עומד לקציר,
כל שבולת מאה שערים.
בא השמש?- הקוצר ישאל.
הן, הן והן – יענהו הקהל.
הנקצר רבזה המגל?
הן, הן והן – יענהו הקהל.
(שרה)

הקוצרים קוצרים והקהל שר:

לֹא! לֹא לֶחֶם קְלוֹקֵל! שְׂלָו וּדְגַן שָׁמַיִם –
לֶחֶם עֶצֶב תֹּאכַל, פְּרִי עֲמַל יָדַיִם!

הבאת העמר

אחד הילדים: שנת תבואה חדשה

כל הילדים: שנת תבואה חדשה

כל הקהל: שנת תבואה חדשה

הקהל מוסיף ושר:

שְׁנַת תְּבוּאָה חֲדָשָׁה מְבִיאָה בִּרְכַּת הָאֲדָמָה.
אֲסָמֵינוּ יִמָּלְאוּ בָר, יְקָבֵינוּ - תִּירוֹשׁ, יִצְהָר.

ראיכו עמלנו

כעמל הנמלים:

כל איש יביא כעמר אלמות–

גדיש דגן יקום לתלפיות;

ושבליו פנימה,

פנימה השבלים.

ראיכו עמלנו

זה עמל הנמלים

כן ירבה. לו יברך כפלים

משמני הארץ ומטל שמים;

עם שבלים פנימה

פנימה השבלים.

ראיכו עמלנו

הוא עמל הנמלים

שמרו, איפא, אחים אוגרי–הבר

ליום מצור, יעוט אויב וצר.

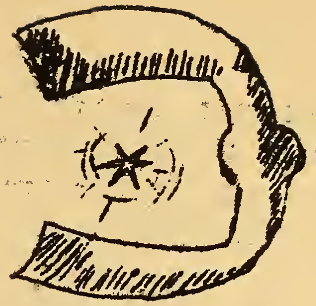
השבלים פנימה,

פנימה השבלים!

תם הקציר, הקהל חוזר

מתקדש ליל החג

היום
אתם יוצאים
בחדש
האביב

וכב זרח בפאתי שמים,

אורו יהל, יאיר באפלה

וקול תנים ימוג בדממה.

עם בוקר אור אל השדה אצאה,

אתן קולי בשיר במרחב–יה,

והד הרים לי יען

בקול דממה. (המקהלה)

...איזה שפע של זהר! במזגו הערפלים, בממסך העננים ותכלת אין–קץ בוהרת במרומים; וירק שופע רונן נוהר?– עמקים, בין סלעי הרים, כל אשר נאגר בסתר אדמה, בחיק הבריאה פורץ עתה בבת אחת בתרועה חרישית וגואה בעטרת פרחים ו–ירק, ברינת צפרים ובנגינות צבעים. גבוהים, רכים ודוהרים הימים.

באויר הצלול והרך נשא זמזום רוה של ד–בורים עסקניות החופזות עם מטעני הדבש והאבק; ארי–נמל שרפני מנצנץ בכנפיו, חולץ בטיסה ר–שנית אחר זבובי קיץ צעירים; והשבלים, שבלי הדגן היבוקים, הומים בנגון רך, מלטף עם גלי הרוח, בנגון תפלה: "אנא, יבוא–נא המלקוש ה–טוב, ומלילותיהן תמלאנה כובד–הבר ומלילותיהן תסגלבה הזהב השוה..."

הסביבים מנצנצים וחרציות זהיבות צו–הלות; להקות–להקות של כלניות אדומות נעות אנה ואנה, ריח חריף של פרחי בבונג ופול, של ירק דגן ותלתן מתוק נשא באויר, המלאכה בש–דה בעצם תקפה.–

ובהקשיבך לכל הרינה הזאת, ובהתמזגך
עם כל הספע הרענן הזה הפורץ בעמק ובהר מ–
סביב – הן גם לבך יתפלל וירון עם עפרוני
אל האביב המגרש את הקללה, הסר אל הרוח ה–
טוב הנושב מבין ההרים ומבטיח:

ל כ ר ז א ת ה א ר ץ ת ה י ה ו

ן לא חרשתי גם לא זרעתי
לא התפללתי על המטר,
ופתע, ראה בא! שדותי הצמיחו
דגן ברוך שמש במקום דרדר.

האם הוא ספיח תבואת מקדם,
חטי חדוה הם קצורים מאז?
אשר פקדוני בימי העני,
בקעו, עלו בי באורח רז.

שגשגבה, שגיבה, שדמות הפלא,
שגשגבה, שגיבה וגמלבה חיש!
אני זוכרת דברי הנחם:
תאכלו ספיח ואף סחיש.

בצאת ישראל ממצרים

בית יעקב מעם לועז.
היתה יהודה לקדסו, יסראל ממסלותיו
הים ראה וינוס, הירדן יסוב לאחור.
ההרים לקדו כאלים,
גבעות כבני צאן.

מה לך הים, כי תנוס,
הירדן תסוב לאחור.
ההרים תרקדו כאלים, גבעות כבני צאן.
מלפני אדון חולי ארץ, מלפני אלוה יעקב:
ההפכי הצור אגם מים,
חלמיס – למעינו–מים.

זכור

את היום הזה – אשר יצאתם ממצרים
מ ב י ת ע ב ד י ם (שירה)

ה נשתנה הלילה

הזה מכל הלילות?

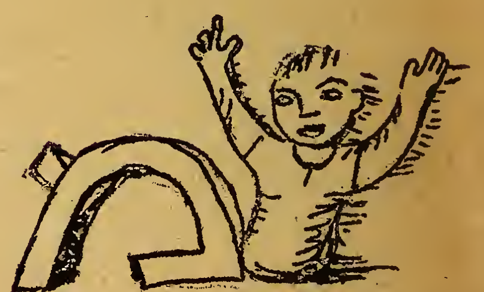
פני מה נרדפים

היהודים בכל העולם?

תי ישוב ישראל

לארצו?

תי נעלה על

אדמתנו ונקצר את עמר

קצירנו?

עבדים היינו

לפרעה במצרים...

וימת יוסף וכל אחיו וכל ה-
דור ההוא ובני ישראל פרו
וישרצו וירבו ויעצמו במאד
מאד, ותמלא הארץ אותם. ו-
יקם מלך חדש על מצרים, אשר
לא ידע את יוסף ויאמר אל
עמו: "הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה
נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ו-
נוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו, ועלה מן
הארץ."

וישימו עליו שרי מסים למען ענותו
בסבלותם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתום ואת
רעמסס.

וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ.
(שירה)

ויקוצו מפני בני ישראל. ויעבידו מצרים
את בני ישראל בפרך. וימררו את חייהם בעבודה
קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה. את כל
עבודתם אשר עבדו בהם בפרך.

ויהי בימים ההם, ויגדל משה ויצא אל
אחיו וירא בסבלותם. ויקרא אליו קול ויאמר:
משה, משה! ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים
ואת צעקתם שמעתי. ועתה לכה ואשלחך אל פרעה
והעלית את עמי בני ישראל ממצרים אל ארץ
הכנעני.

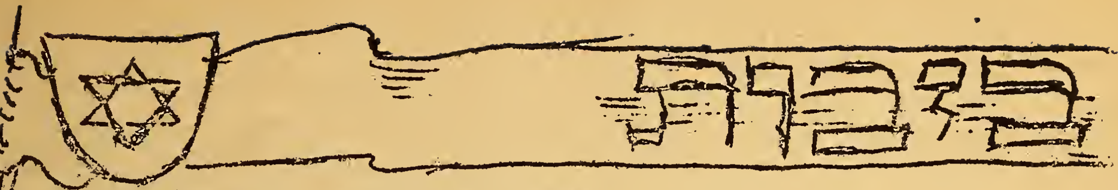
ויוציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. וישא העם את בצקו טרם יחמץ, משארותם צרורות בשמלותם על שכמם וככה יאכלו אותו: מתניהם חגורים, נעליהם ברגליהם, ומקלם בידם, בחפזון יאכלוהו. ויסעו בני ישראל סכותה כשש מאות אלף רגלי לבד וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד.

וירדפו מצרים ויבואו אחריהם ויט משה את ידו על הים ויסה-בה המים ויכסה את מצרים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים. אז ישיר משה את השירה הזאת:

אשירה ליי כי גאה גאה,
סוס ורכבו רמה בים.
(שירה)

עתה בני חורין

ארבעה דברים נגאלו בני
ישראל ממצרים: שלא שנו את שמם ואת לשונם,
לא גלו מסטורין ולא בטלו מלה. ראובן ושמעון
ירדו, ראובן ושמעון עלו.

לא היו קוראים ליהודה רופוס ולא לראובן
לוליני ולא ליוסף לוטוס ולא לבנימין –
אלכסנדרי.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו,
שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו,
אלא שבכל דור ודור
עומדים עלינו לכלותנו;
והקדוש ברוך הוא יצילינו מידם.

לחמא עניא די אכלו אבהתנא
בארעא דמצרים.

כל דכפין –
ייתי וייכול,
כל דצריך
ייתי ויפסח
השתא עבדי,
לשנה הבאה – ב נ י ח ו ר י ן !

שלחן ערוך

מעבדות לחרות

על נהרות בבל

סם יסבנו גם בכינו

בזוכרנו את ציון. (שירה)

על ערבים בתוכה תלינו כנורותינו.

כי סם סאלונו סובינו דברי סיר ותוללינו סמחה.

שירו לנו משירי ציון !

איך נשיר על אדמת ניכר ? (שירה)

אם אסכחך ירוסלים, תסכח ימיני. תדבק לסוני

לחיכי אם לא אזכרני אם לא אעלה את ירוסלים

על ראס סמחתי.

נחמו, נחמו עמי.

על הר גבוה עלי לך, מבסרת ציון,

הרימו בכוח קולך, מבסרת ירוסלים.

הרימי, אל תראי, אמרי לערי יהודה:

הנני מביא אותם מארץ צפון, וקבצתים מירכתי ארץ

בם עור ופסח, הרה ויולדת יחדו.

קהל גדול יסובו הנה.

ויהי באסר סמע סנבלט וטביה והערבים והעמונים והאסדודים כי עלתה ארוכה לחומות ירוסלים, כי החלו הפרוצים להסתם ויחר להם מאד. ויקסרו כלם יחדו לבוא להלחם בירוסלים.

ונעמיד משמר עליהם –
יומן ולילה מפניהם.
הבונים בחומה והנושאים בסבל עומשים.
באחת ידו עושה במלאכה – (שירה)
ואחת מחזקת בשלח.

שיבת ציון

בשוב יהוה את שיבת ציון היינו כחולמים. אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה. אז יאמרו ה–גוים הגדיל יהוה לעשות עם אלה: הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים. שובה יהוה את שיבתנו כקדם.

לכו ונבנה את חומת ירושלים ולא נהיה עוד חרפה... (שירה)

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיריך,
דורשי שלומך, והם יתר עדריך!
מים ומזרח ומצפון ותימן, שלום
רחוק וקרוב שאי מכל–עבריך ——
לבכות ענותך אני תנים, ועת אחלום
שיבת שבותך–אני כינור לשיריך!
יהודה הלוי

– י״ג –

וי עד מתי יחיה עמנו
בלי מולדת נע ונד,
הלעולם
סבול יסבול בין הגויים
כה משועבד?
עד אשר יתאחדו לעם
עד אשר ילמדו שפתם
וישובו לארצם.
(שירה)

מי שרוצה לזכות לבוא לארץ-ישראל, שזה עיקר קדושת איש ישראלי... בודאי מתפשטות לפניו מניעות הרבה מאד. על כן אי אפשר לנצח מלחמה זאת, כי אם ע"י עזות דקדושה ועקשנות גדולה – ומבלי שינח מקומו בכל העליות והי-רידות שעוברות עליו...

חידוש העולם הוא בבחינת ארץ-ישראל.
ר' נחמן מברסלב

השיבינו אליך ונשובה...
(שירה)

דבר

נפל בעירנו...

הנה בא עתה איש מארץ-יש-ראל גופה. וספרדי היה האיש. הוא לבוש כערבי טלית לבנה, ועטיפה אדומה חבושה לראשו, והוא מדבר עברית ומטעים את הכל בהברה משונה... ותהום כל העיר לביאת האורח המוזר; ואני ו-חברי מקיפים וסובבים אותו בצאתו ובבואו.

בינו נא קוראי! אדם שראה את ירושלים, עיר הקודש, שראה את הר הבית ואת קברי מלכי ישראל; אדם שהיה בטבריה, בחברון ובצפת, ועמדו רגליו במקום בו דרכו רגלי אבותינו – הנה אדם כזה עתה בתוכנו! לבי מפכה ונרעש, ודמיתי, כי אם יפשיל האורח את שולי מעילו, ונגלו מתחתיהם כל המחוזות הנשאים: הר תבור, הר הכרמל, הרי גל-בוע, הרי אפרים. בבית המדרש לא זזו עיני מהביט אל תפלת הירושלמי.

ואני מלא געגועים אל הר הכרמל, הרי גל-בוע, והנה קול מדבר בחבי: "מה לך פה?" ואקום ואתעודד ואדע, אנא תשאנה אותי רגלי...

גרף פ׳בסקי

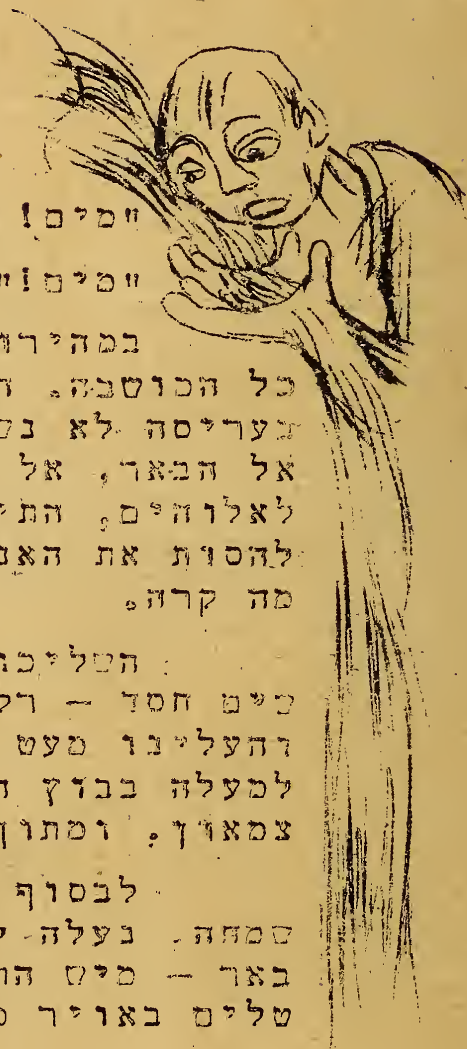
ביום אשר תשוב האדמה להיות שומה בידו החזקה של האיכר היהודי, תבאא שאלת היהודים עד קץ פתרונה.

אם תרצו – אין זו אגדה. חפין הרבל

מולדתי בארץ כנען –
מכורתי שדות הדרן (שירה)

– ג׳ –

בית יעקב
לכו ונלכה

"מים! מים!" הריעו מעל הבאר.

"מים!" ענה הד בהרים.

במהירות הבזק הקיפה הבשורה המרנינה את כל הכושבה. הכל מהרו מן השדות, אפילו תנוק שעריסה לא נשאר. הכל, מקטין ועד גדול, נהרו אל הבאר, אל מעין החיים... קפצו, רקדו, הודו לאלוהים, התיפחו כילדים קטנים. אי אפשר היה להסות את האנשים המתהוללים. איש לא ידע ברור מה קרה.

השליכו לנו פתקה — בקשו, התחננו, כמבקשים חסד — רק טפת מים אחת. שלשלנו את המקדח והעלינו מעט חול לח. אל אלוהים! מה נעשה שם למעלה בבדק הזה? חטפונו איש מידי רעהו, ומתוך צמאון, ומתוך אושר שאין לתארו, בלעו...

לבסוף באה הדרישה, כי אנחנו מחוללי השמחה, נעלה למעלה. כמעט נראה מי מאתנו על הבאר — מיש התחילו מנשקים אותו, מחבקים ומטלטלים באויר מתוך שגעון...

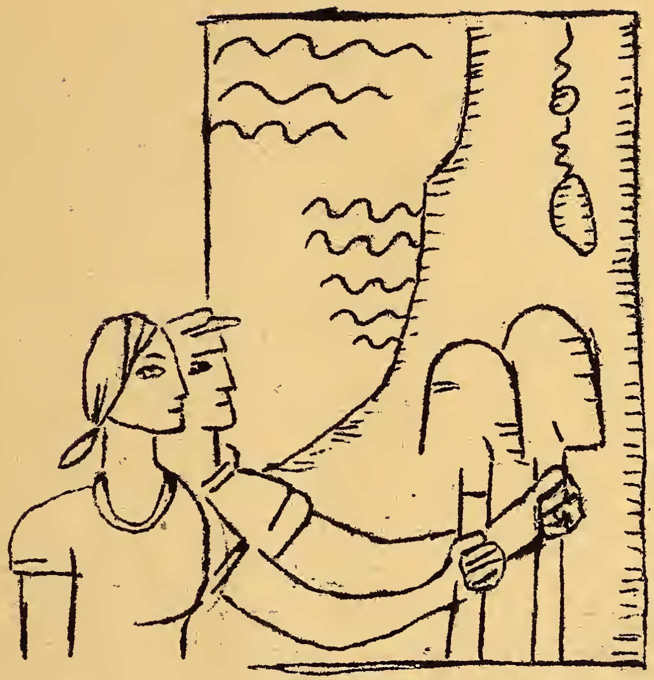
בלינו יום, שמעטים כמוהו החיי אדם.

מתוך יומן אחת הבילויים

עלה עלינו ארצה עלינו
כבר חרשנו וגם זרענו
אבל עוד לא קצרנו (שירה)

את הדרך הארוכה
מתחילת רעיון "השו-מר" ועד הווסד כפר גלעדי לא עברנו ב-שיסה. סללו אותה טובי החברים בדמם בנפלם חלל ---

סג'רה. חדרה. כרכור. דפים הם בספר "השו-מר" שלא יכתב אף פעם.

אותם לילות השמירה הקשים מאחורי הקיר האפל.. אכן, לא תמיד ארב שם המות. היו לילות שבמשכו כמו פרק מחלום אחד, חלום הכבוש: כפרי-שומרים מדן ועד באר-שבע --- העם העולה לאלפיו --- בני נעורים חסונים ושזופי שמש, ילדי חורין המשכים אחרי הזוג החורש בתלם ---

רבים מהחוזים האלה מתו. רבים הלכו באשר הלכו. רק מתי מעט שמרו בלבם את צו הכבוש והעבודה ש-למענם מתו החברים, והלכו לכפר.

סג'רה. מסחה. שם נרקם חלום הכבוש. קומץ אחד עו-בד אדמה וקומץ שני רועה בהרים וקמץ שלישי שומר ליד הקיר האטום.

אלכסנדר פ"ד

אבר באבר ארצה לבנות ולהבנות בה
(שירה)

הכונו לקראת מסטסת הסביבה העברית בארץ. הכונו לקראת לעגה ובטולה, לקראת יאוסה האוכל מנפס ועד בסר, לקראת מכטולים אסר יונחו גם בידי ידידים ורעים, הכונו לקראת היותר קסה והיתר נורא וגם – לקראת הנצחון !

אך הזהרו נא מנפול בחרב היאוס וחצי הלעג והסנאה. נקוטו כלל זה בידכם! מוטב על המגן ועל בלעדיו.

י. ויתקין

עולם חדש נברא הקסיבו! בעזז ידים סל מליונים
מרעב עני ומצוקה, . יקום אזי מפעל ענק,
רבים נפלו במערכה סלטון יסן לעד רוסק
אך לא לסאו דמם הקריבו! לא עוג יגוע אדם
מעוני!

העליה השלישית

"החלוץ" הרים את העבודה מאספתות. הוא העמידה במרכז חיי האומה. הוא הלך וכבש לו בלי הרף סדרות חדסות בחברה. הוא עסה את הנוער היהודי גסר למעמד העבודה העברי, לאוסה העובדת העתידה לקום.

ב.כ.

העבודה היא חיינו– מכל צרה תצילנו

(שירה) – כ׳ב –

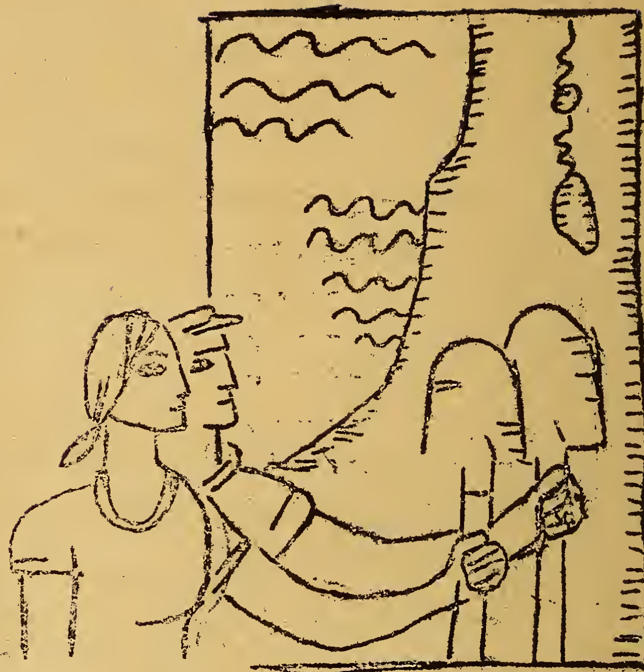
די עד מתי יהיה עמנו
בלי מולדת נע ונד,
הלעולם
סבול יסבול בין הגויים
כה משועבד?
עד אשר יתאחדו לעם
עד אשר ילמדו שפתם
וישובו לארצם.
(שירה)

מי שרוצה לזכות לבוא לארץ-ישראל, שזה עיקר קדושת איש ישראלי... בודאי מתפשטות לפניו מניעות הרבה מאד. על כן אי אפשר לנצח מלחמה זאת, כי אם ע"י עזות דקדושה ועקשנות גדולה — ומבלי שיבא מקומו בכל העליות והי-רידות שעוברות עליו...

חידוש העולם הוא בבחינת ארץ-ישראל.

ר' נחמן מברסלב

השיבנו אליך ונשובה...
(שירה)

את הדרך הארוכה
מתחילת רעיון"הטו-
מר" ועד הוסד כפר
גלעדי לא עברנו ב-
טיסה. סללו אותה
טובי החברים בדמם
בנפלם חלל ——

טג'רה. חדרה. כרכור.
דפים הם בספר "הטו-
מר" טלא יכתב אף
פעם.

אותם לילות הטמירה
הקטים מאחורי הקיר
האפל... אכן, לא
תמיד ארב טם המות. היו לילות טבמטכו כמו פרק
מחלום אחד, חלום הכבוט: כפרי-טומרים מדן ועד
באר-טבע —— העם העולה לאלפיו —— בני נעורים
חסונים וטזופי טמט, ילדי חורין המטכים אחרי
הזוג החורט בתלם ——

רבים מהחוזים האלה מתו. רבים הלכו באטר הלכו.
רק מתי מעט טמרו בלבם את צו הכבוט והעבודה ט-
למענם מתו החברים, והלכו לכפר.

סג'רה. פסחה. טם נרקם חלום הכבוט. קומץ אחד עו-
בד אדמה וקומץ טני רועה בהרים וקמץ טליטי טומר
ליד הקיר האטום.

אלכסנדר כ״ד

אנו באנו ארצה לבנות ולהבנות בה

(שירה)

כל הזמן שהקבוצה היתה חלום לבודדים, אפשר היה להסתפק בקבוצה כבפינת-חיים. אבל ברגע מהפכה ומשבר בחיי העם והתעוררות תקות אלפים, לא הסתפקנו את הרעיון שרק אנשי כפר אנחנו ובחרושת ובמלאכה אין מקום לקומונה. אמרנו: ביצור כפר שאינו רק כפר. נכניס בו גם את המלאכה ואת החרושת.

י. טבנקין

הך פטיש עלה ונצח,
כבישי בטון בחול נמתח;
עורי שממה דינך נחתך:
אנו באים לכבוש אותך!

דוד בוער באש,
המכבש כובש;
הלאה, הלאה פש:
כוח יש ויש!

דוד עם זפת חם;
יד נוטפת דם;
ככה בן אדם
במדבר נלחם. (שירה)

...אך אל גם יעלה על לבכם לנדב אחרביות ודכור:
דרך רק אחת לכם, היא הדרך העולה קדימה.
קשות בארץ-ישראל הדרכים: לא כבושות, לא סלולות.
בקעות וגבעות ופתחים וגלי אבנים וחולות...
אל נא תחתו! הביטו ללבבכם: שם יוקד כוכבכם,
דרכו לאורו בבטחה ולו גם בצעדים חריטים,
אל המטרה תבאו, ואף אם הדרך רחוקה!

ד. שמעונוביץ

בימים סוערים

בבוקר העמק נוסעות עגלות,
שורה ארוכה במישור החרון.
במרעה הבצה הפרות נבהלות,
בדוים ישתאו במבט כה חשוך.

רואים הם: נשים, אנשים וגם טף
זרים, נדחקים אל כל כוש וחוק,
נוסעים ועוברים כנהר ששטף,
שרים וקוראים, נעלמים באבק...

לרגל גבעה הנשקפת הרחק,
בין כרמל ותבור ושומרון ויהודה,
סביב למפה ראש אל ראש ידחק,
וזרוע מורמת: "זאת היא הנקודה!"

עולות אז עגלות השירה בעיגול;
מסביבות את פסגת הגבעה כחומה.
על דוכן האחת יתיצב איש דגול,
קולו יחפה על נפשו ההומה:

"זאת היא הארץ, אחרת אין יש,
לבני עם עולם פקדון וירשה.
אבות כבשוה בדם ובאש —
אנחנו נטע בה שני מחרשה."

בלילה עומד המחנה על תלו:
אהלים לבנים במרחב הכחול.
לעין סהר אלם, נהדר בהלו,
יוצאים יהודים חדשים במחול.

ש. שלום

אל ראש ההר, אל ראש ההר !
הדרך מי יחסום לפדויי שבי?
מעבר הוזה מכבר
רומזת לנו ארץ צבי:
העפילו, העפילו
אל ראש ההר העפילו !

אחים עלו! אחים עלו!
לב כי ירד, יחת מאבן בגף?
צעד עשו – ראה תראו –
אנו פי שנים אז נשגב:
העפילו, העפילו
אל ראש ההר העפילו !
(שירה)

מאחורי השער

בת יונים הומיה,
בת יונים בהירה
נחתני בים
על כנפי הסירה,
ותוליכני
לארץ הבחירה.

הוי, אמרו הגלים,
הדגים במצולה,
איך אבוא בשער
ארץ הסגולה,
ומפתחי שבור,
והדלת נעולה?

אין קול ואין עונה–
ויונה עם נער
עדין מתדפקים
על דלת השער.

ח. נ. ביאליק

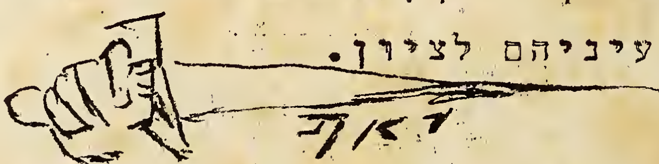
דברי

מגילת השנה השביעית. ויהי בשלהי השנה השלישית של מאבק הדמים ויגבר אגרוף הרשע ותרב עצמתו; ונהיה צפויים ונכונים לימים קשים, בהם יחתך גורל האדם. כי עוד ארוכה הדרך ורבה המלחמה עדי ימוט שלטון העריץ. אך בחשכת הימים נשאות עינינו אל שדותיה המוטלגות של ארץ המועצות, בהם הכרעו כוחות העריץ לראשונה ויתנפץ "הבזק" שלו על סלע עם הפועלים והאכרים.

הרודנים ותרב מצוקת ישראל ותפוצות הגולה מתרטשות תחת מאכלת פריצי אדם. רבים ממרכזיה נתונות לכליון חרוץ, סכנת השמדה צפויה לרבבות. וישאו עיניהם לציון.

כאן בארץ

עוד יוסיפו התעלל: ספר המעל, גזירות החנק; ענויי אחים-מעפילים, פרשת "אטלנטיק" ומוריציוס; מדיניות הפיוס שעבר עליה כלח בתבל כלה, קיימת לגבי עם ישראל בלבד. אך עם טבוע "סטרומה" הוגדשה הסאה, מלאה כוס היגונים. בתוך המערכה העולמית המתחוללת לוחם היהודי שכם אחד עם כל שוחרי החפש נגד אויבי עמו מאז ומתמיד – אך גם עם "ידידינו" נאבק על זכויות העליה, ההגנה וההתישבות, כי כל ויתור – בנפשנו הוא.

ליל

החג בשלחת ברכת עדוד לכל חברינו-החיילים הנצבים מול כוחות האופל בחזית אי שם במדבר, לברוך השבוי בניכר, לחברינו העובדים בשליחותנו בדרום ים המלח ולכל תפוצות ה"מחר".

הוספנו

שטחי חציר; אכלנו מפרי גן הירק ואף הותרנו למ-כירה, לשתים-עשרה הפרות ועגלות ברפתנו נקצור מס-פוא (ואם גם בדוחק), צירף אפרוחים בשמע בלול ו-זמזום דבורים עסקניות בסביבת כוורותינו. רכשנו אוטו ראשון ומערכת כלים חקלאיים. ורבתה הכבודה אשר אתנו, גדל הטף אשר לנו ויולדו לנו השנה אילן, נורית, איתן, פרחה ונירה. אך לא מענבו ידנו מכל כיבוש, נרתמנו בעול סבלות הרכבת, בשינו שכם לביצור עמדות הקבוץ בסדום ונחלצנו לעבודות תעשיה ובנין במשקים.

ממוסכת

בתוחלת לא-אכזב אנו מחכים לאות שיותן, אך יש ו-לאחר שבע שנות קיום בתנאים קשים, בלי אדמה, ליד מושבה עם כל הניוון שבה, לאחר שנות נדודים-פזו-רים במחנות, בכל חבלי ארץ מכפר-כלעדי עד סדום הננו עומדים ו והים: עד אנה, עד מתי? ובליל הת-קדש חג חרותנו נישא עינינו אל הגשמת החזון:

השתא בכפר-סבא - בשנה הבאה בהתישבות !

-ב'נ'-

לא נותקה עוד השלשלת!

מבני אבות אלי בנים –
מבני דורות עדי הדורות!